Un medic al Bisericii noastre Ortodoxe se pronunţă asupra păcatului eutanasiei

A venit la Sfântul Nifon marele Atanasie şi, aşezându-se lângă el, a zis: „Părinte, are omul oarecare folos din boală sau nu?". Sfântul a răspuns: „Precum se curăţă aurul de rugină, arzându-se în foc, aşa şi omul bolnav se curăţeşte de păcatele sale".

Eutanasia şi SAM sunt ilegale în aproape întreaga lume. Printre statele care totuşi au legalizat aceste practici sunt Belgia, Olanda, Luxemburg, Elveţia şi în SUA statele Oregon, Washington şi Montana.
Sinuciderea asistată medical (SAM) – terminarea de către un pacient a propriei vieţi, cu ajutorul medicului (în practică diferenţa faţă de eutanasia voluntară este minimă).
Declaraţia de la Geneva, adoptată în 1948 de Asociaţia Medicală Mondială, afirmă: **„Voi acorda cel mai mare respect vieţii umane încă de la începuturile ei."** Acelaşi principiu a fost implementat şi în Convenţia Europeană a Drepturilor Omului**: „Dreptul fiecărui om la viaţă va fi protejat prin lege. Nici un om nu ar trebui lipsit de viaţă intenţionat."**
Şi Codul de deontologie medicală în vigoare în România stipulează clar că eutanasia şi SAM sunt inacceptabile: „Art. 121. **Se interzice cu desăvârşire eutanasia, adică utilizarea unor substanţe sau mijloace în scopul de a provoca decesul unui bolnav, indiferent de gravitatea şi prognosticul bolii, chiar dacă a fost cerută insistent de un bolnav perfect conştient. Art. 122. Medicul nu va asista sau îndemna la sinucideri sau autovătămări prin sfaturi, recomandări, împrumutarea de instrumente, oferirea de mijloace. Medicul va refuza orice explicaţie sau ajutor în acest sens."**
Omul nu poate dispune de viaţa sa sau a altuia dupa cum consideră, indiferent cât de bune crede ca i-ar fi intenţiile. Şi totusi ….crezând ca este propriul stăpân pe viaţa sa, omul devine robit de duhul stăpânirii, nesimţitor în relaţia cu aproapele, pe care îl ajută la pierderea mântuirii.
Răbdarea în suferinţă curăţă, preface şi înnoieşte sufletul, precum zice un părinte din Pateric: **„ceara de nu se va înfierbânta în foc ca să se înmoaie, nu se va putea întipări pecetea ce se pune pe ea, tot aşa şi omul. De nu va fi muiat**

de fierbinţeala focului scîrbelor, a ostenelilor, a bolilor, a suferinţelor şi a ispitelor, nu se poate întipări într-însul pecetea Sfântului Duh".
Dacă un bolnav în fază terminală, aflat în deplinătatea facultăţilor mintale, decide să-şi scurteze agonia şi să-şi ia singur viaţa, dar este incapabil fizic, de orice acţiune, nu are altă posibilitate decât să ceară ajutorul celor din jur. Adesea, aceştia sunt tocmai cei care au grijă de bolnav şi care sunt obligaţi legal, deontologic şi moral să îl refuze.

Sinuciderea asistată a fost ilegală timp de 50 de ani în Marea Britanie, însă cazul unei paciente bolnave de scleroză multiplă a creat un precedent care schimbă contextul legal al acestei probleme. Spre deosebire de eutanasie, care înseamnă provocarea morţii unei persoane la cererea acesteia, sinuciderea asistată nu presupune asumarea actului final. În acest caz, familia sau medicii ajută pacientul să se sinucidă, **„la cererea repetată şi bine analizată a acestuia. De exemplu, pacientului i se prescrie o reţetă cu o substanţă letală, i se indică cum să oprească singur aparatele de resuscitare sau i se oferă o mască şi un tub cu un gaz care provoacă moartea"** (revista Colegiului Medicilor din Iaşi, "Bioetica", vol. 2, nr. 2)
În Olanda şi Belgia: **„Doctorii olandezi au plecat de la omorârea pacienţilor bolnavi în faza terminală şi au ajuns la omorârea bolnavilor cronici care au cerut-o, la omorârea depresivilor care nu aveau nici o suferinţă fizică dar au cerut sa moară, la omorârea nou-nascuţilor pentru simplul fapt ca aveau infirmităţi, chiar dacă, prin definiţie, aceştia nu ar fi putut cere sa moară."** (Wesley J Smith. Iesire fortata. Dallas 2003. p 111.)
Primul proiect de lege privind „Dorinţa de viaţă" a fost introdus în statul Florida în 1975. Autorul acestui proiect afirma ca, 90 % din retardaţii şi bolnavii mental din Florida ar căpăta permisiunea de a muri, iar statul ar economisi astfel 5 miliarde de dolari. Asociatia pentru persoane retardate şi alte grupări ce apără drepturile bolnavilor mental au luptat şi au impiedicat aprobarea documentului în acel moment.
Însă, la numai câţiva ani, legea a fost promulgată, şi mai mult, preşedintele SUA, de atunci, Bill Clinton şi soţia lui au participat la campania în favoarea eutanasiei, subliniind că prin aceasta puteau fi controlate costurile îngrijirii medicale (până la urmă totul este şi o chestiune de bani!)
„Dacă vrei să ştii ce este în inima omului, zic Sfinţii Părinţi, ia aminte la cele ce spun buzele lui" (Sf.Ioan Scararul).
Eutanasia, odata legalizată, nu va putea fi efectiv controlată.

Părinţii duhovniceşti necontenit ne îndeamnă să ne agonisim „fără de grija de toate”, singura grijă îndreptăţită să ne stăpânească fiind grija de răspunsul la înfricoşata judecată, grija de mântuire. Dacă trândăvia în cele duhovnicesti, face nelucrător harul din om, grija de multe face pe om netrebnic acestei lucrări, punându-l pe calea potrivnică mântuirii.

Ca trăitor ortodox în Hristos, ca medic, mă declar împotriva acestor practici şi le condamn cu tarie.

Dr. Gabriela Nagy

Un medic al Bisericii noastre Ortodoxe se pronunţă asupra păcatului eutanasiei

A se vedea și:

Eutanasia, ucidere şi sinucidere